

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. III. Quæ materia orationis mentalis esse debeat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

CAPVT III;

*Quæ materia orationis mentalis
esse debeat.*

CUm igitur tanta sit & utilitas & necessitas mentalis orationis, atque adeo mirum non sit si tam multi de ea scripserint: non videbitur inutile si eius exercitij causas omnes, secundum eam praxim quam S. P. Ignatius Societati, atque adeò Ecclesiæ reliquit, breuiter describamus.

Atque ut ab ipsa eius materia ordiamur, id imprimis statuendum est meditationem, in vniuersum circa fidei mysteria versari, quæ causa est cur naturam meditationis ignorare illi censendi sint qui inanes quasdam virtutum species, aut conceptus ex arbitrio confictos, aut philosophica potius quàm firma & certa claraque fidei dogmata, aut denique malè fundatas in ingenij subtilitate Scripturæ

B

inter-

interpretationes sibi pro mediatio-
 nis materia desumunt, vnde plerum-
 que fit vt ab inani cibo vacua anima
 debilis semper atque infirma perse-
 ueret: ex ieiuna nimirum mente, non
 nisi frigidus voluntatis affectus po-
 test expectari. Cùm enim, vt postea
 dicemus, consistat in eo meditatio vt
 ex solido aliquo certoque principio
 per discursum conclusiones practicæ
 eruantur aptæ ad excitandos in Deū
 animi motus, sitque idcirco medita-
 tio religiosa mentis operatio; hi certè
 pij religiosique motus, & conclusio-
 nes ex religioso fidei principio deri-
 uari omnino debent, ex fidei scilicet
 mysteriis in Dei lege & sacris scriptu-
 ris contentis, iuxta exemplum Pro-
 phetæ, *Ps. 118. Lex tua meditatio mea
 est;* & Sanctorum Patrum consilium:
Hunc cibum, inquit Ambrosius *lib.
 de Abel & Cain cap. 6. menti nostræ
 deferamus, qui multa attritus medi-
 tatione cor hominis sicut illud cœlestē
 manna*

*manna confirmet, quod non otiosè tri-
 tum ac politum accipimus, eo quod ca-
 lestium Scripturarum eloquia diu te-
 rere ac polire debemus, toto animo &
 corde versantes, ut succus ille spiritua-
 lis cibi in omnes se venas animæ diffun-
 dat: sicut enim agni multo lacte pin-
 guescunt, & sicut oves bene pasta adipe
 nitent, ita Apostolico succo pasta fide-
 lium pinguescit oratio. Et sanè cum ars
 omnis, scientia, & disciplina obie-
 ctum quoddam habeant, certum, de-
 finitum, & suis limitibus circumscri-
 ptum; ita ut extra illud non liceat e-
 uagari, eiusque vnus principia cau-
 sasque inuestiget: ita necesse est ar-
 tem omnium præcipuam & maximè
 necessariam, scientiam Sanctorum, &
 disciplinam vitæ æternæ, certum ac
 definitum habere obiectum, cuius
 naturam & principia rimetur, & ad
 suam praxim accommodet; quod
 certè non ad arbitrium cuiuslibet ef-
 fingi, sed ex diuina reuelatione & fa-*

14 DE ORATIONE.

cræ Scripturæ instrumento desumi debet. Quod verò ad materiam meditationis in particulari spectat, duplex eius ordo esse potest, dignitatis alter, alter naturæ. Nam inter fidei mysteria primum haud dubiè locum tenent quæ ad Deum & diuinas eius perfectiones pertinent, siue illæ in se, siue in Dei operibus considerentur: secundum verò locum sibi vendicant ea mysteria quæ Christi Domini incarnationem, vitam, passionem, mortem, totamque salutis humanæ per eum restitutæ œconomiam, spectant: tertium deniq; quæ nostra sunt, peccata scilicet & peccato adiuncta mala, vitæ miseria, mortis poena, iudicij, inferni, & consequentium tormentorum metus. Hunc autem dignitatis ordinem naturæ ordo inuertit, quæ cum à rudioribus & minus perfectis operum suorum exordia ducat, & in tradendis disciplinis à notioribus inchoet; incipientibus ac vitæ spiritua-

lis

lis tyronibus sui primùm & suarum rerum consideratione proposita motus excitat pœnitentiæ ac mortificationis, quibus præteritæ vitæ maculas purgent; deinde ita purgatos ad vitæ Christi exempla & virtutes, quibus practicè illuminentur, conuertit; ac demum per Dei diuinarumque perfectionum contemplationē Deo ipsi vnit: qui ordo cū sit & vtilior & facilior, familiarior quoque & magis frequenti in vsu est; hunc enim seruauerunt quot pæne hoc tempore fidei mysteria ad meditationis argumentum ex sacris Scripturis collegerunt. Quod quamuis ita fiat frequentius magno cum fructu, nil tamen vetat quo minus aliquando aliquem Scripturæ librum, Psalmos præsertim, consequenter meditari quis possit, authoris sacri verba & affectus sine alio ordine expendendo: quem sane modum Patres antiqui, apud quos nondum distincta a deo & ad certa

deducta capita fidei mysteria fuere, tenuerunt: quorum exemplo valde nonnunquam vtile est aliquam sacrae Scripturae partem à capite ad calcem totam meditando percurrere.

Porro siue praescriptum prius ordinem, siue hunc Patrum modum sequaris, meditationis materia omnium optima est Christi vita. Is enim *autor est & consummator fidei, via, veritas & vita. Heb. 12. Ioan. 14.* non tantum nobis à Patre propositus ad imitandum, sed etiam vt tanquam speculum sine macula, in quo Dei naturam diuinamque perfectiones, virtutum omnium ornamenta, & peccatorum nostrorum deformitatem intueremur. Nam in historia & mysteriis vitae eius sparsim omnia continentur quae de vitae purgatiuae, illuminatiuae, & vnitivae, totiusque Christianae perfectionis gradibus possunt à quoquam desiderari: nec minori etiam facilitate meditandi

mo-

molestia tediumque leuatur, dum
 tanta rerum sibi inuicem permixta-
 rum varietate, ac suauitate mysterio-
 rum, mens tota, ac affectu voluntatis
 perfunduntur: quo fit vt errore
 quodam mentis, aut præpostero vo-
 luntatis affectu ducantur ij, qui quasi
 fastidiunt vitam Christi, eamque ve-
 lut aridam ac sterilem meditandi ma-
 teriam abiiciunt, atque ad alia quæ-
 dam se sine ratione conuertunt. Ii
 profectò magno se ad meditandum,
 auxilio priuant, neque intelligunt,
 vitæ & passionis Christi mysteria ita
 esse materiam meditationis, vt ex iis
 tanquam ex animatis diuino Spiritu
 actionibus per Christi meritum, &
 lumen ad intelligendum, & vitalis
 calor ad affectus permouendos, in
 omnem nostram meditationem & a-
 ctiones erumpat: ea enim Christi
 Domini mens fuit ac propositum vt
 & actiones suas nobis ad imitandum
 proponeret, & gratiam ad eas medi-

tandas & imitandas necessariam per easdem suas actiones impetraret.

Cum ergo ex familiari continuique vite Christi meditatione, cui semper addictissimus fuit, S. P. Ignatius spiritum illum Christi mentemque hausisset, ex eadem quoque documenta in Exercitiis spiritualibus conscripsit, quæ ad omnem perfectionis gradum summo cuiuslibet esse possunt adiumento. In vnum certè illud perfectissimum exemplar mentis oculos intendens, meditationes composuit, quibus se & Socios semper exercuit, ut Christo Domino tanquam regi seruiret, subque eius vexillis militaret, & se ad omnem virtutis perfectionem eius exemplo atque imitatione promoueret. Quam etiam viam intriuerunt tum S. Xauerius imprimis, qui totam Christi Domini vitam singulis mensibus & ipse meditabatur, & summoperè commendabat, tum

cate-

cæteri omnes quotquot siue ab ipso
S. P. Ignatio, siue ab eius Sociis sunt
instituti: vt in nostra Societate iam so-
lemne sit ab ipsa eius origine quoti-
dianæ meditationis argumentum ex
mysteriis vitæ Christi eruere: ex illo
quippe vno absolutissimo exemplari,
quod inspicere & imitari iubemur,
in quotidianæ vitæ vsum virtutum
omnium perfectionem transferre fa-
cilè possumus: & in eo vno, in quo
sunt omnes thesauri sapientiæ & sci-
entiæ Dei reconditi, diuitias ad omne
opus bonum sitas & collocatas ha-
bemus; si modò ad inuestigandum
tantum thesaurum intelligentia, ad
complectendum affectus non desit.

CAPVT IV.

Quæ sit causa efficiens orationis.

HÆc adeò præstans orationis a-
ctio non ab vna duntaxat cau-
sa, sed à duabus simul, Deo nimirum:

B 5 &